

LIBRIS

We know
books

Coordonatoare Corint Fiction

ANA ANTONESCU

Volum coordonat de
MARGARET ATWOOD
și
DOUGLAS PRESTON

PAISPREZECE ZILE

Traducere din limba engleză și note de
Mihaela Sofonea

Povestiri de:

Charlie Jane Anders • Margaret Atwood • Jennine Capó Crucet
• Joseph Cassara • Angie Cruz • Pat Cummings • Sylvia Day • Emma
Donoghue • Dave Eggers • Diana Gabaldon • Tess Gerritsen • John
Grisham • Maria Hinojosa • Mira Jacob • Erica Jong • CJ Lyons
• Celeste Ng • Tommy Orange • Mary Pope Osborne • Doug
Preston • Alice Randall • Ishmael Reed • Roxana Robinson • Nelly
Rosario • James Shapiro • Hampton Sides • R.L. Stine • Nafissa
Thompson-Spires • Monique Truong • Scott Turow • Luis Alberto
Urrea • Rachel Vail • Weike Wang • Caroline Randall Williams
• De'Shawn Charles Winslow • Meg Wolitzer

CORINT
FICTION

ROLINE RANDALL WILLIAMS (Ziua a douăsprezecea: Gardner, „Duh Pârlit și Rosie”) este o poetă și autoare premiată, care scrie romane pentru adolescenți și cărți de bucate. În toamna anului 2019, predă cursuri de Medicină, sănătate societate la Vanderbilt University, în cadrul unui program de rezidență pentru scriitori. Printre volumele ei se numără *Lucy Negro Redux* și *Soul Food Love*.

RESHAWN CHARLES WINSLOW (Ziua a cincea: Wurly, comemorând-o pe Bertha”) este autorul romanului *In West Hills*, câștigător al Center for Fiction First Novel Prize, la care adaugă American Book Award, Willie Morris Award for Southern Fiction, *Los Angeles Times* Book Award și Lambda Literary Award, numărându-se totodată printre finaliștii Publishing Triangle Award. În 2023, a publicat *Decent People*.

EG WOLITZER (Ziua a șaptea: Tango, „Șorțul”) este autoarea bestsellerelor *New York Times* *The Interestings*, *The Female Persuasion*, *The Position* și *The Wife*, printre alte romane. Este, de asemenea, gazda emisiunii radiofonice literare și a podcastului *Selected Shorts*.

CUPRINS

NOTĂ DIN PARTEA AUTHORS GUILD FOUNDATION	5
ZIUA ÎNTÂI: 31 martie 2020	13
ZIUA A DOUA: 1 aprilie 2020	51
ZIUA A TREIA: 2 aprilie 2020	71
ZIUA A PATRA: 3 aprilie 2020	94
ZIUA A CINCEA: 4 aprilie 2020	139
ZIUA A ȘASEA: 5 aprilie 2020	177
ZIUA A ȘAPTEA: 6 aprilie 2020	203
ZIUA A OPTA: 7 aprilie 2020	227
ZIUA A NOUA: 8 aprilie 2020	255
ZIUA A ZECEA: 9 aprilie 2020	275
ZIUA A UNSPREZECEA: 10 aprilie 2020	299
ZIUA A DOUĂSPREZECEA: 11 aprilie 2020	325
ZIUA A TREISPREZECEA: 12 aprilie 2020	377
ZIUA A PAISPREZECEA: 13 aprilie 2020	407
RAPORT DE INTERVENȚIE INCENDIU NYC	451
DESPRE CONTRIBUTORI	453

ZIUA ÎNTÂI

31 martie 2020

S Puneți-mi 1A. Administrez o clădire de pe Rivington Street, din Lower East Side, New York. Este un imobil cu șase niveluri, fără lift, cu denumirea caraghioasă de Fernsby Arms, un bloc dărăpănat și prăpădit, cu apartamente de închiriat, care ar fi trebuit dărâmat cu multă vreme în urmă. În niciun caz nu ține pasul cu glorioasa gentrificare a cartierului. Din câte știu eu, nicio celebritate nu a trăit vreodată aici; nu au existat ucigași în serie, grafferi subversivi, poeți bețivi notorii, feministe radicale sau impresari de pe Broadway care făceau naveta în Tin Pan Alley¹. S-ar putea să fi avut loc vreo crimă sau două – clădirea pare genul acela de loc –, dar nimic care să fi ajuns în *New York Times*. Habar n-am cine sunt locatarii. Sunt de curând aici – am primit jobul cu câteva săptămâni în urmă, cam când se închidea orașul din pricina Covidului. Apartamentul a venit odată cu jobul. Numărul, 1A, m-a făcut să cred că era la parter.

¹ Denumire dată cartierului din New York unde locuiau numeroși compozitori și producători de muzică la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului XX, care face referire la sunetul omniprezent al pianelor, comparat cu zgomotul produs de o tigaie (*tin pan*) în care bați. Tin Pan Alley se afla pe 28th Street, între 5th și 6th Avenue.

Dar când am ajuns aici – și era prea târziu să mai dau înapoi –, am descoperit că era de fapt la subsol și foarte întunecat, ca-ntr-o debara din iad, și pe deasupra nu exista nici semnal la mobil. Subsolul din clădirea asta este parterul, etajul unu este adevăratul parter și așa mai departe, până la șase. O mare țeapă.

Salariul de la Fernsby Arms este mizerabil, dar eram într-o situație disperată și m-a împiedicat să sfârșesc în stradă. Tata a venit aici din România, în adolescență, s-a căsătorit și a muncit pe brânci ca administrator al unei clădiri din Queens. Iar apoi m-am născut eu. Când aveam opt ani, mama ne-a părăsit. Mă țineam după tata în timp ce repara chiuvete care curgeau, schimba becuri și împărțea vorbe de duh în stânga și-n dreapta. Eram un copil de-a dreptul adorabil și mă lua cu el să primească bacșișuri mai mari. (Am rămas o ființă la fel de adorabilă, dacă chiar vreți să știți.) Era genul acela de administrator căruia oamenilor le place să se confeseze. În timp ce desfunda o toaletă plină de rahat sau pune capcane pentru gândaci, chiriașii se apucau să-i toarne ce aveau pe suflet. El îi compătimea, binecuvântându-i și consolându-i. Mereu avea la îndemână câte o zicală românească pentru a-i îmbărbăta sau vreo vorbă înțeleaptă străveche din Munții Carpați – asta, plus accentul său românesc, îl făcea să pară mai înțelept decât era de fapt. Se topeau după el. Cel puțin unii dintre ei. Și eu, fiindcă nimic din toate astea nu era doar de fațadă; chiar așa era el, un tată cald, înțelept, iubitor, sever doar în aparență – singurul lui defect fiind că prea era din Lumea Veche ca să-și dea seama că și-o cam lua pe coajă de la Viața în America. Ca să n-o mai lungesc, eu nu i-am moștenit firea blândă și iertătoare.

Tata a vrut o viață diferită pentru mine, în care să nu trebuiască nicicum să repar rahaturile altora. A făcut economii

la sânge ca să pot merge la facultate; am obținut o bursă de baschet la SUNY și plănuiam să mă fac comentator sportiv. Ne-am certat pe tema asta – tata voia să devin inginer încă din clasa a V-a, când câștigasem premiul First Lego League¹ la robotică. N-a ieșit treaba cu facultatea. M-au dat afară din echipa de baschet a facultății după ce ne-au testat să vadă dacă fumaserăm iarbă și rezultatul a fost pozitiv. Iar apoi m-am lăsat de școală, iar tata s-a ales cu o datorie de treizeci de mii de dolari. Inițial nu au fost treizeci de mii; a început cu un mic împrumut ca să-mi rotunjească bursa, dar dobânda a crescut ca o tumoare. După ce am plecat de la facultate, m-am mutat în Vermont o vreme și am trăit datorită generozității unei iubite, dar s-a întâmplat ceva nasol și m-am mutat înapoi cu tata, servind la mese la Red Lobster, în Queens Place Mall. Când tata a început să se ducă de râpă de la Alzheimer, i-am ținut locul cât de bine am putut în clădire, făcând reparații dimineața, înainte să plec la muncă. Dar, în cele din urmă, o javră infectă din clădire ne-a pârât proprietarului și tata a fost obligat să se pensioneze. (Drept mulțumire, folosindu-mi cheia universală, i-am aruncat javrei o pungă cu piese Lego în toaletă și am tras apa.) Trebuia să-l duc la un azil. Nu aveam niciun ban, așa că statul l-a băgat într-un centru de îngrijire pentru pacienții cu demență, în New Rochelle. Conacul Veșnic Verde. Ce mai nume! Veșnic Verde. Singurul lucru verde de acolo sunt pereții – un verde de azil-vomă-puroi, știți voi culoarea. „Vino pentru stilul de viață. Rămâi toată viața.” În ziua în care l-am dus acolo, a aruncat în mine cu o farfurie cu fettuccini Alfredo. Până să intrăm în carantină, l-am vizitat când am putut, adică nu de

¹ Program educațional înființat la finalul anilor 1990, destinat copiilor, care descoperă știința și tehnologia prin joacă.

prea multe ori, din cauza astmului meu și a dezastrului incomensurabil care este Viața Mea.

Au început să curgă o grămadă de facturi pentru îngrijirea și tratamentul tatei, deși credeam că acestea trebuiau să fie acoperite de asigurare. Dar, nu, nu erau. Așteptați să îmbătrâniți și să vă îmbolnăviți! Ar fi trebuit să vedeți teancul de-o jumătate de palmă pe care l-am ars într-un coș de hârtii, activând senzorii de fum. Asta a fost în ianuarie. Clădirea a angajat un nou administrator – pe mine nu m-au vrut pentru că sunt femeie, deși cunosc imobilul ăla mai bine decât oricine –, și mi s-au pus la dispoziție treizeci de zile ca să o iau din loc. Am fost concediată de la Red Lobster fiindcă am lipsit prea multe zile ca să am grijă de tata. Stresul provocat de faptul că rămăsesem fără muncă și în curând și fără adăpost mi-a declanșat o nouă criză de astm și m-au dus cu ambulanța la Urgențe la Presbyterian, unde m-au umplut de tuburi. Când am ieșit din spital, nu am mai găsit nimic în apartament – absolut nimic, nici măcar lucrurile tatei. Încă aveam telefonul și am primit o ofertă pe e-mail cu jobul ăsta la Fernsby, laolaltă cu un apartament mobilat, ziceau ei, așa că m-am repezit s-o prind.

Totul s-a întâmplat atât de repede. Într-o zi coronavirusul era ceva care se întâmpla în Wu-dracu'-știe-unde-han, iar a doua zi ne-am trezit într-o pandemie globală, fix aici în SU ale A. Plănuiam să-l vizitez pe tata de îndată ce mă mutam altundeva, dar, între timp, îl sunasem pe FaceTime la Conacul Verdevomă aproape în fiecare zi, cu ajutorul unei asistente medicale. Apoi, pe nepusă masă, au chemat Garda Națională să înconjoare New Rochelle, iar tata era la kilometrul zero, complet izolat de restul lumii. Mai rău, brusc nu-mi mai răspundea nimeni la telefon când sunam acolo,

nici cei de la recepție, nici asistenta și nici tata nu răspundeau la apeluri. Am sunat de mi-au ieșit ochii. La început, suna pur și simplu, la nesfârșit, sau cineva lua telefonul din furcă și suna ocupat întruna, sau intra o voce de robot spunându-mi să las un mesaj. În martie, orașul a fost închis din cauza Covidului și m-am trezit în apartamentul din subsol mai sus menționat, ticsit cu tot felul de vechituri stranii, într-o clădire dărăpănată, cu o grămadă de locatari pe care nu-i cunoșteam.

Eram un pic agitată, pentru că majoritatea oamenilor nu se așteaptă ca administratorul să fie femeie, dar am un pic peste 1,80, sunt super fortoasă și nu mă dau înapoi de la nimic. Tata spunea mereu că sunt „strălucitoare”, care înseamnă radioasă în română, ceea ce ar fi o chestie pe care numai un tată o poate spune, doar că întâmplător este adevărat. Mă bucur de o grămadă de atenție din partea bărbaților – nedorită, evident, de vreme ce nu mă atrag deloc –, dar nu mă îngrijorează. Hai să zicem că am avut de-a face cu o tonă de bărbați în trecut și n-o s-o uite prea curând, așa că, fiți siguri, mă descurc, orice ar fi să-mi scoată în cale jobul ăsta de administrator. Vreau să zic, sunt strănepoata lui Dracula, la a treisprezecea spiță, sau așa pretinde tata. Nu Dracula, vampirul ăla cretin de la Hollywood, ci Vlad Drăculea al III-lea, voievodul Valahiei, cunoscut și ca Vlad Țepeș – care trăgea în țepă sașii și otomanii. Pot să rezolv și să repar orice. Pot să împart în cap numere cu cinci cifre la numere cu două cifre, iar odată am memorat primele patruzeci de cifre ale lui pi și încă le pot recita. (Ce pot să spun, îmi plac numerele.) Nu mă aștept să rămân la Fernsby Arms pentru totdeauna, dar, momentan, pot să-ndur. Nu e ca și cum tata ar mai putea fi dezamăgit de mine.

Când am început să lucrez aici, administratorul care se pensionase plecase deja. Se pare că nu toate clădirile aruncă toate lucrurile administratorului când pleacă, fiindcă apartamentul era plin de mizeriile lui și, frate, tipul strângea tot ce-i pica în mână. Abia mă puteam mișca, așa că primul lucru pe care l-am făcut a fost să mă uit prin tot ce era acolo și să fac două grămezi – una pentru eBay și alta cu ce era de aruncat la gunoi. Cele mai multe erau tâmpenii, dar unele meritau bani buni și erau câteva chestii care speram că ar putea fi valoroase. Am pomenit că am nevoie de bani?

Ca să vă faceți o idee legată de ce-am găsit, iată o listă la întâmplare: șase single-uri cu Elvis, prinse cu o fundă murdară, niște mâini de sticlă împreunate ca pentru rugăciune, un borcan cu jetoane vechi de metrou, o pictură pe catifea cu Vezuviul, o mască împotriva ciumei, cu un cioc mare și curbat, un dosar extensibil doldora de hârtii, un fluture albastru ținut într-o cutie, un lornion cu diamante false, un teanc de bancnote grecești vechi. Cea mai minunată dintre toate era o urnă de cositor plină de cenușă, pe care era gravat „Wilbur P. Worthington al III-lea, Odihnească-se în pace.” Wilbur era un câine, presupun, deși ar fi putut să fie foarte bine și un piton sau un wombat, ținute ca animale de companie. Oricât de mult am căutat, nu am putut să găsesc nimic personal în legătură cu fostul administrator, nici măcar cum îl chema. Așa că am ajuns să-i spun Wilbur și lui. Mi-l imaginez ca pe un moș cârcotaș și nebărbierit, care pare să se întrebe mereu „Ce-avem noi aici?”, evaluând gânditor, cu buzele umede și răsfrânte, o jaluzeă stricată și scoțând mici mormăieli. *Wilbur P. Worthington al III-lea, Administrator, Fernsby Arms.*

În cele din urmă, în dulap am găsit un amalgam de chestii mult mai pe gustul meu: o puzderie de felurite lichioruri, tării și bitteruri în sticle pe jumătate goale, umplând toate rafturile, de sus până jos.

Dosarul extensibil m-a intrigat. Înăuntru erau o mulțime de hârtii diverse. Nu era scrisul administratorului, în mod sigur – erau documente pe care le luase de pe undeva. Unele erau vechi, dactilografiate la o mașină de scris, altele erau scoase la imprimantă și câteva erau scrise de mână. Majoritatea păreau să fie narațiuni la persoana I, incompreensibile, povești dezlănate, fără început sau sfârșit, fără intrigă și nesemnate – așchii aleatorii de viață. Din multe lipseau pagini, narațiunile începând și terminându-se în mijlocul propozițiilor. Mai erau acolo și niște scrisori lungi, și niște documente juridice neinteligibile. Toate astea îmi aparțineau, presupun, și mi s-a făcut rău când m-am gândit că gunoiul ăsta straniu era tot ce aveam pe lume, înlocuind tot ce deținusem și fusese aruncat din clădirea în care lucrase tata.

Dar printre lucrurile din apartament era un biblioraft gros, care stătea singur pe un birou de lemn, cu furnirul scorojit, peste care era așezat un pix cu capătul rumegat. Când spun „rumegat”, vreau să zic pe jumătate mâncat, căci misteriosul meu predecesor rosese cel puțin vreo doi centimetri și ceva din capăt. Biroul era singurul loc ordonat din apartament. Cartea improvizată mi-a stârnit numaidecât curiozitatea. Avea titlul pe copertă, scris cu caractere gotice: *Biblia Fernsby*. Pe prima pagină, vechiul administrator lipise un bilet pentru noul administrator – adică pentru mine –, explicând că era psiholog amator și un observator pătrunzător al naturii umane, și că acestea erau notițele lui de cercetare, pe care le strânsese studiind locatarii. Erau laborioase. Le-am

răsfoit, uimită de minuțiozitatea și concentrarea cu care lucrase. Iar apoi, la finalul biblioraftei, adăugase un teanc de pagini albe, cu titlul „Note și observații”. Apoi pusese un bilețel în partea de jos: „(De completat de către următorul administrator.)”

M-am uitat la paginile alea albe și mi-am zis că fostul administrator era nebun să creadă că succesorul lui – sau oricine altcineva – ar vrea să le umple. Habar n-aveam ce atracție magică avea să exercite pixul ăla pe jumătate mâncat asupra mea.

M-am întors la scrierile administratorului. Era prolific, umplând pagini peste pagini cu istoriile locatarilor din clădire, așternute pe hârtie cu un scris obsesiv de ordonat – cu comentarii agere asupra istoricului lor, a ciudățeniilor și metehnelor, la ce să fii atent și cu descrieri deosebit de importante ale felurilor în care obișnuiau să dea bacșiș. Paginile erau pline de povești și anecdote, digresiuni, enigme, așa-zise adevăruri, prețiozități și remarci sarcastice. Dăduse tuturor câte o poreclă. Erau amuzante și criptice totodată. „Ea este Doamna cu Inele”, scria el despre locatara de la 2D. „Are inele și o grămadă de felurite zorzoane.” Sau despre locatara de la 6C: „Ea este La Cocinera, ajutor de bucătar la îngerii căzuți.” 5C: „El este Eurovision, un bărbat care refuză să fie ce nu este.” Sau 3A: „El este Wurly, ale cărui lacrimi devin note muzicale.” Multe dintre poreclele și notițele lui erau ca acestea – niște ghicitori. Wilbur trebuie să fi fost un maestru al procrastinării, scriind în cartea lui în loc să repare ferestrele sparte din clădirea asta de rahat.

Citind paginile acelea legate, eram fascinată. Dincolo de toate ciudățeniile, erau aur curat pentru noul administrator care eram. M-am apucat să memorez fiecare locatar,

fiecare poreclă și număr de apartament. Este lectura mea de bază. Oricât de ridicol ar fi, aș fi pierdută fără *Biblia Fernsby*. Clădirea este o dărăpănătură, iar el și-a cerut scuze pentru asta, explicând că proprietarul absent nu răspundea la solicitări, refuza să plătească vreun sfanț și nici măcar nu răspundea la telefon – ticălosul dăduse bir cu fugiții de-a dreptul. „Vei fi frustrat și nefericit”, scria el, „până îți vei da seama că ești pe cont propriu.”

Pe dosul bibliiei, lipise cu scotch o cheie, cu un bilețel: „Aruncă un ochi.”

Am crezut că era o cheie universală, care deschidea toate apartamentele, dar am testat-o și am descoperit că nu era. Era o cheie cu formă ciudată, care nici măcar nu intra în numeroasele broaște în care am încercat să o bag. Am devenit curioasă și, de îndată ce am prins ocazia, am început să cercetez clădirea metodic, testând-o în fiecare broască, fără succes. Era cât pe-acți să mă dau bătută, când, la capătul palierului de la ultimul etaj, am găsit o scară îngustă care ducea pe acoperiș. La capătul ei se afla o ușă închisă cu lacătul – și, ce să vezi, cheia a intrat una-două în lacătul ăla! Am deschis ușa, am trecut pragul și am fost uluită.

Terasa de pe acoperiș era aproape un colț de rai, nu alta, lăsând deoparte păianjenii, găinațul de porumbel și cartoul gudronat scorojit. Era mare, iar panorama era fantastică. Clădirile cu apartamente de închiriat aflate de o parte și de alta a imobilului Fernsby Arms fuseseră demolate recent de către dezvoltatori și blocul nostru stătea singuratic într-un câmp de dărâmături – cu niște priveliști superbe spre cartierul Bowery, în susul și-n josul acestuia, până la Brooklyn Bridge, Williamsburg Bridge și la zgârie-norii din centrul orașului. Era seară și întregul oraș era învăluit într-o lumină

trandafirie, cu o singură dără de un portocaliu aprins, lăsată de un avion, traversând cerul de deasupra mea. Mi-am scos telefonul din buzunar – cinci liniuțe. Uitându-mă în jur, m-am gândit: „Ce dracu’?” Puteam, în sfârșit, să-l sun pe tata de aici și speram să-l prind după atâta timp, dacă ceea ce mă împiedica să iau legătura cu Conacul Borât era doar lipsa semnă-lului. Era clar ilegal să te afli pe acoperiș, dar proprietarul sigur nu avea să vină în orașul copleșit de Covid ca să-și verifice proprietățile. Carantina ținea deja de două săptămâni, așa că terasa asta era singurul loc în care puteai să iei o gură de aer și să vezi soarele și în care te simțeai pe jumătate în siguranță. Într-o bună zi, dezvoltatorii vor ridica turnuri de sticlă ultramoderne, îngropând Fernsby Arms într-o umbră permanentă. Însă până atunci, de ce nu ar fi a mea? Evident, venerabilul Wilbur P. Worthington al III-lea fusese de aceeași părere și nici măcar nu-l prinsese carantina aici.

În timp ce mă uitam în jur, am observat imediat ceva mare și inform în mijlocul terasei, acoperit cu o prelată de plastic. Am dat-o deoparte și a ieșit la iveală o canapea cu brațe, veche și roasă de șoareci, din catifea roșie jegoasă – pe care se tolănea fostul administrator, fără îndoială. În timp ce mă așezam pe ea să văd cât de comodă era, mi-am zis în gând: „Dumnezeu să-l binecuvânteze pe Wilbur P. Worthington al III-lea!”

Am început să vin pe acoperiș în fiecare seară, la apus, cu un termos cu margarita sau vreun alt cocktail exotic pe care îl încropeam din ce găsisem în camera cu licori de toate culorile curcubeului, mă întindeam pe canapea și mă uitam la soarele care apunea peste centrul orașului, în vreme ce îl sunam pe tata iar și iar. Tot nu-mi răspundea, dar măcar mă făcea să mă simt bine că încercam.

Paradisul meu solitar, așa cum era, nu a durat mult. Acum câteva zile, săptămâna asta, ultima din martie, în timp ce

Covidul punea orașul pe jar, unul dintre locatari a tăiat lacătul și și-a pus un scaun de plastic pe terasă, cu o măsuță de cafea și o mușcată în ghiveci. Mi-a tăiat tot cheful. Dragul de Wilbur avea o întreagă colecție de lacăte printre vechiturile lui, așa că am ales unul monstruos, din oțel cromat ranforsat, îndeajuns de greu încât să despici țeasta unui elan cu el, și l-am pus la ușă. Garantam că nu putea fi tăiat sau îți primeai banii înapoi de trei ori. Dar presupun că tânjeau după libertate la fel de mult ca mine, pentru că cineva a luat o rangă și a forțat lacătul, crăpând și ușa cu ocazia asta. Acum nu mai puteai s-o închizi, oricât ai fi vrut. Încearcă să cumperi o ușă nouă în timpul pandemiei de Covid!

Sunt sigură că știu cine a făcut-o. Când am ieșit pe acoperiș după ce am găsit ușa spartă, am dat peste vinovată, ghemuită într-un „scaun tip scoică” – din acelea care arată ca o găoace de ou, acoperită cu imitație de blană, în care te strecorei –, vapând și citind o carte. Trebuie să fi fost al dracului de greu să târască scaunul ăla până pe acoperiș. Am recunoscut-o pe tânăra locatară de la 5B, cea pe care Wilbur o numea Hello Kitty în biblia lui, fiindcă purta pulovere și hanorace cu personajul ăla din desene animate. Mi-a aruncat o privire glacială, ca și când m-ar fi provocat să o acuz că spărsese ușa. N-am spus nimic. Ce era să zic? În plus, trebuia să o respect un pic pentru ce făcuse. Îmi amintea de mine însămi. Și nu e ca și cum ar fi trebuit să vorbim una cu cealaltă – părea la fel de dornică să mă ignore pe cât eram și eu de hotărâtă să mă fac că n-o văd. Așa că m-am ținut la distanță.

Însă, după aceea, și alți locatari au început să descopere terasa de pe acoperiș, rând pe rând. Își târau cele mai urâte scaune pe scările înguste și se proțăpeau acolo la apus, toată lumea păstrând „distanța socială”, noua expresie a zilei. Am

încercat să-i opresc. Am pus un anunț care spunea că era ilegal (tehnice vorbind, adevărat!), că nu trebuia să fie nimeni aici, că cineva s-ar putea împiedica și cădea peste parapetele scunde. Dar deja părea că eram în carantină de-o viață, iar oamenii refuzau să se lase privați de o gură de aer curat și de o priveliște cu care să-și clătească ochii. Nu-i pot învinovăți. Clădirea este întunecată, rece și cam vâjâie vântul; pe holuri plutesc mirosuri stranie și sunt ferestre crăpate și sparte peste tot. În plus, terasa de pe acoperiș pare încă destul de mare – toată lumea are grijă să nu se atingă, să nu vorbească tare și nici măcar să nu-și sufle nasul, și stăm cu toții la doi metri distanță. Păcat că nu poți găsi niciun dezinfectant pentru mâini în orașul ăsta blestemat, căci așa pune o ditamai canistra la ușă. Dată fiind situația, dau cu clor pe clanțe o dată pe zi. Și nu-mi fac griji pentru mine – nu am decât treizeci de ani și sunt suficient de tânără încât să se spună că virusul mă va ocoli, atâta doar că am astm.

Cu toate astea, îmi lipsește domeniul meu privat.

Între timp, Covidul lovea orașul grav. Pe 9 martie, primul a anunțat că erau șaisprezece cazuri în oraș; pe 13 martie, după cum am pomenit, Garda Națională înconjură New Rochelle; iar pe 20 martie, New Yorkul era închis, exact la timp ca toată lumea să se uite nonstop la *Tiger King*. O săptămână mai târziu, infecțiile trecuseră de douăzeci și șapte de mii și sute de oameni mureau zilnic, iar numărul cazurilor exploda. M-am uitat la statistici, după care – așa a fost să fie, presupun – am început să le notez pe paginile goale de la sfârșitul cărții lui Wilbur, așa-numita lui *Biblie Fernsby*.

Firește, toți cei care au putut părăsi New Yorkul o făcuseră deja. Bogătașii și profesioniștii și-au luat deja tălpășița din oraș, ca niște șobolani chițăitori de pe o corabie care se scufundă, grăbindu-se să ajungă în Hamptons, Connecticut,

în Berkshires sau în Cape Cod, Maine – oriunde, numai nu în New Covid City. Noi eram cei rămași în urmă. Ca administrator, este datoria mea – sau așa presupun – să mă asigur că virusul nu pătrunde aici și nu omoară locatarii de la Fernsby Arms. (În afară de cei care beneficiază de o locuință socială și plătesc o chirie modică – ha-ha, nu e nevoie să dai cu clor pe clanțele lor, sunt sigură că mi-ar fi spus proprietarul.) Am pus un anunț în care am explicat regulamentul: în clădire nu era permisă prezența altor oameni din afară, toată lumea trebuia să păstreze o distanță de doi metri de ceilalți în zonele comune și erau interzise adunările pe casa scării. Și așa mai departe. Exact cum ar fi făcut tata. Încă nu primisem directive de la cei de sus cu privire la măști, fiindcă nu erau destule nici măcar pentru personalul medical. Suntem blocați în clădire momentan – carantinați.

Așa că, în fiecare seară, locatarii care descoperiseră acoperișul urcau și stăteau pe terasă. La început au fost șase. I-am căutat pe toți în *Biblia Fernsby*. Era Acritura de la 2B, Eurovision de la 5C, Doamna cu Inele de la 2D, Terapeuta de la 6D, Florida de la 3C și Hello Kitty de la 5B. Acum câteva zile, newyorkezii au început să aclame doctorii și alți lucrători din linia întâi la ora șapte seara, în preajma apusului. Era plăcut să faci ceva și să ieși din rutină. Așa că oamenii și-au făcut obiceiul de a se aduna pe acoperiș exact înainte de șapte, iar când venea momentul, aplaudam și aclamam cu toții de pe terasa noastră de pe acoperiș, laolaltă cu restul orașului, și băteam în oale și fluieram. Acesta era începutul serii. Am adus cu mine un felinar crăpat pe care îl găsisem printre vechiturile lui Wilbur, în care era o lumânare. Au venit și alții cu felinare și suporturi de lumânări – suficient cât să creeze o mică zonă luminată. Eurovision avea o lampă veche pe gaz, din alamă și cu un abajur de sticlă cu decorațiuni.